

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McCREGGAN STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McCreghan, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McCreghan St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

РОКОВИНИ НАЙЧОРНІШОЇ НАРОДНОЇ ЗРАДИ.

1918 рік — це дата найчорнішої зради українських трудящих мас на Західній Україні націоналістично-радикальними колами, що тоді захопили владу й запанували в Західньо-Українській Народній Республіці. Залишивши воєнні окопи австрійського фронту з кінцем 1918 року, молоді Українські Січові Стрільці спішили на землі рідного краю, щоб рятувати їх з лабет шляхетсько-австрійських насильників. Тодішні ватажки Української Націонал-Демократичної Партії (сьогодні УНДО) на спільку з радикалами добивали саме з австрійським правительством автономної угоди для Східньої Галичини в межах австрійської монархії, яка вже доживала останніх днів.

Оті угодовські замирення велися саме у Відні й Берліні, а в той час на фронті Східньої Галичини вже йшли самотужки бої за висвободження українських земель. Рядові стрільці на власну руку розроблювали рештки австрійської армії на території Східньої Галичини, проганяли зневажливу австрійсько-польську монархістичну владу й самі почали заводити лад. Аж коли мало-по-малу не уся Східня Галичина зістала прирочена від царської влади, тоді аж взріли ватажки української націонал-демократії й радикалів, що без їхньої допомоги сама чернь Західню Україну й стали громадсько напхувати на ще недавно закріпощені землі Східньої Галичини. Вертали спашені попи, адвокати, судді, директори, професори, вертали офіцери з тилів австрійської армії й стали захоплювати державні, політичні й адміністраційні пости.

А тимчасом на визвольному західному фронті Східньої Галичини рядове стрілецьтво зі своїми підстаршинами провадило завзяту бою з наїздниками шляхетської Польщі, за якою стали антантські війська. На тилах фронту Західньої України кувалась чорна зрада. Ватажки української буржуазії зі своїм державним апаратом і корпусниками Української Галицької Армії тишком вкладали плян послабити, а той цілком зліквідувати західній фронт проти білопольської навали, а усю силу Української Галицької Армії повернути на розгромлення робітничо-селянської України поза Збручем. Таким чином до білогвардійських контрреволюційних ватаг, що тоді залили землі Радянської України, ще пристала жовтоблакитна ватага ЗУНР, збільшаючи й так сильний фронт денікінців, врангелівців та колчаковців й інших імперіалістичних найманців.

Це було на фронті. Поза фронтом ватажки ЗУНР грабили народне майно, розкрадали воєнне багаття, гендлювали сіллю, нафтою, а то й цілим Бориславом й Дрогобичем, нафтовими полями, і — добивали торгу з представниками польської шляхти, антантськими комісіями, за яку б то ціну спродати землі Східньої Галичини враз з її трудящим населенням на визиск й граблення шляхетській Польщі. А тимчасом стрілецьтво УГА опинилось в так званому "трикутнику смерті". Гинули масово й поза фронтом, вбиті ватажками ЗУНР і корпусниками Української Галицької Армії, що видали найкращих бойців гарматним дулам салдатски польської шляхти та румунських наїздників.

А зараз на спільку з фашистською Річнесполитою Польською УНДО-радикали рік-річно святкують 1918 рік, як рік "національного й державного пробудження". За ними слідом з меншим то більшим торжеством обходять листопад 1918 р. усі націоналістичні фашистські угруповання Америки й Канади, згадуючи часи розбещеного панування своєї рідної української мілочної буржуазії. Но ні одним словом не згадає ніхто з них тієї чорної зради на українських трудящих, якої допустилися ватажки ЗУНР, віддаючи Західню Україну на уярмлення панській Польщі. З приводу цього річного листопада американсько-канадські гетьманчуки у своєму часопису "Січ" з 15-го жовтня ц.р. помістили "відозвусічової централі", у якій так пишеться:

"В день Першого Листопада ми, як емігранти українських земель, віддаємо честь і поклані нашим героям і борцям, які мали то щастє, що в часі нашого державного пробудження в р. 1918 могли віддати своє життя за Батьківщину і свою Незалежну Державу".

І чи ж це не є злочинна наруга над отими юними жертвами рядового стрілецьтва УГА, яке саме зради ватажків ЗУНР і корпусників УГА покосами викрило своїми трупами землі Західньої України? Оті масові морди й вбивства юних стрільців ще називають гетьманські січкарики "щастє", що "могли віддати своє життя". Коли ж так, то чому ж зараз оті самі гетьманські січкарики не спішать до фашистської Польщі, щоб там попробувати отого самого "щастє" з бандитською польською салдатською, що винордовує українських трудящих й нищить рештки їхнього майна?

1918—1930 р.р. Двадцять років править отак фашистська Польща з допомогою УНДО-радикалів на землях Західньої України. Править мечом й вогнем. Повних дванадцять років вони намагаються насильно затопити в крові визвольний революційний рух українських трудящих Західньої України, однак безуспішно. Не знищить визвольного руху й остання спроба жата трудящих Пилсудського, що вислав карні експедиції озброєної салдатської банди на загладу українського

села й трудящих. Оті масові морди шляхетських палачів на Західній Україні ще більше настали зброю українських трудящих фашистської Польщі, ще ближше наблизять їх до революційного руху й тісніше спаять лави бойового пролетаріату усієї Польщі за повалення катівської фашистської влади, за встановлення робітничо-селянських рад.

ПОЛЬСЬКИЙ ФАШІЗМ І МИТРОПОЛИТ ШЕПТИЦЬКИЙ.

(Карикатура в київській "Пролетарській Правді".)

КОНФЕРЕНЦІЯ ВОРКЕРС ЮНІТІ ЛІГ В МОНТРЕАЛІ.

На 19 жовтня відбулась конференція Воркерс Юніті Ліг в Монреалі. Конференція досягнула великих успіхів не лише за самого числа прибутих делегатів й зареєстрованих робітничих організацій, але й вона позначилась бойовістю й ентузіазмом через увесь час нарад.

Конференцію відкрито в великому вранці, 19 жовтня. На неї прибуло 44 делегатів, які були представниками від локальних юній Американської Федерації Праці, від меншості груп, від безробітних, були й делегати від революційних юній, Індустріальної Юній Голкових Робітників й Юній Деревних Робітників. Від комуністичної партії й комсомолу привітали конференцію братні делегати.

Тов. Морфі, представник національного тимчасового комітету Воркерс Юніті Ліг, вів конференцію, вяснюючи завдання Воркерс Юніті Ліг і кончею потребу організування лівого робітничого крила в трейд юнійний центр, що провадив би класовими боями робітників.

На тій конференції обрано комісію, яка має зготовити плян праці в організуванні неорганізованих, безробітних, та розгорнути працю в існуючих реакційних центрах. Найбільший натиск покладено на розгортання праці по шапах й поміж безробітними, відкриваючи перед ними дії соціал-фашистських ватажків Американської Федерації Праці та Всеканадійського Конгресу Праці, що обманюють робітників і безробітних на право й на ліво.

Бойове робітництво Монреалу радо сприйняло закладени новий центр, яке повинно бути вже давно. Воркерс Юніті Ліг видвинуло одне з давніших питань: відтягнути робітників цілком з-під впливу фашистських ватажків, а старатись позискати їх для нової революційної юній й класових боїв на всіх фронтах.

Організація французького робітництва Канади, що являється одним з найбільше експлоатованих працюючої класи Канади, й скебська ролія Католицького Синдикату буди теж обговорені на конференції самім французьким делегатом. Коте, бойовий французький канадійський робітник, зістав обраний за секретаря Екзекутиви Воркерс Юніті

Організування 70,000 безробітних в самому Монреалі й підготовка до демонстрації безробітних на 7 листопада під проводом Воркерс Юніті Ліг була так само обговорена на тій конференції. На конференції схвалено резолюцію за підтримкою меркельського страйку, співробітництвом в кампанії Юній Голкових Робітників, в організуванні Робітничого Спорту, в кампанії Канадійської Робітничої Оборонної Ліги, резолюцію проти імперіалістської загрози війни й за оборону Радянського Союзу. Вирішено протест проти того, щоб канадська влада збороняла доступ радянського вугілля на ринок Канади. Замкнення ринку Канади перед радянським вугіллям вказує на інтернаціональну кампанію імперіалізму, що намагається спинити здійснення п'ятирічної угоди в соціалістичній розбудові Радянського Союзу, наявно натискаючи на війну, що готувлять й імперіалісти в світу проти батьківщини інтернаціонального пролетаріату.

Тимчасовий Екзекутивний Комітет Воркерс Юніті Ліг вже обрано з 25 робітників. Усі робітники, присутні на конференції, заявили свою готовність розгорнути мобілізаційну працю у зєднанні працюючих в лави революційної Воркерс Юніті Ліг та на позиції класових боїв проти капіталізму.

ВЕНКУВЕР ВИКЛИКАЄ КЕЛГАРМ НА ЗМАГАННЯ.

(Спеціальна телеграма до "УРВ".)

Пресовий Листопадовий Комітет у Венкувері надіслав до "Укр. Роб. Вістей" телеграму такого змісту: Ми викликаємо келгарські відділи наших організацій на змагання з нами в листопадовій кампанії за пресовий фонд. Наша мета: 500 доларів. Преском венкуверських відділів.

Замітка Редакції. — Вислухоючи пошину телеграму венкуверського Прескому, добре було-б, щоб келгарський відділ відіслав не тільки в газеті, але також листовно запитав венкуверського Прескому, чи він під цими 500 доларами розуміє суму цілої пресової кампанії, як передплата і пресовий фонд, чи тільки самий пресовий фонд, бо в телеграмі говориться лише про пресовий фонд. Під пресовим фондом розуміється тільки добровільні данки, а не передплата. Тож що справу треба висинити.

Граф-митрополит Андрій Шептицький

(Стаття редактора харківського "Комуніста" Ф. Тарана.)

На поверхні політичного життя пригніченої фашистським чоботом, придушеної Західньої України знову отверто виступає Андрій Шептицький, граф-митрополит Львівський. Це один з яскравих показників ступня нагріву атмосфери на землях Західньої України, коли палають фільварки панської, коли при світлі заграг мужичкої революції, що підіймається, кожна партія, кожна помітна політична фігура змушена себе виявляти. Так змушений себе активно виявити й цей чорний шур, що дуже ретельно ховає справжні кінці своєї пастирської діяльності. "Як єпископ не часто — і мушу признатись — не радо влаюся до політики" — говорив сам митрополит напередодні світової війни, коли змушений був так само отверто виступити.

Та спочатку кілька слів про саму постать Шептицького. Рід польських магнатів Шептицьких дав цілу низку митрополитів уніятської церкви, створеної за благословенством папи римського для зміцнення визиску українських селянських мас польським панством — Варлаам, Лев, Афанасій — Шептицькі здійснювали ці місії, борючись за привернення греко-католицької церкви в римський костюл, українського хлопа, в хлопа польського. Це під благословенством уніятської церкви графи Шептицькі зміцнювали владу польських магнатів над цілими проєстами нинішньої Галичини, старого Поділля. Це тут свито оберігаються найобширші лянтіфонді польських панів на десятки тисяч гектарів, лянтіфонді, що на них десятки, сотні років працювало та працює кріпацтво або "звільнене" селянство, що з нього й нині ще на землях Східньої Галичини 88%, не може прохаруватись з своїх наділів, а працює на польського пана. Сила уніятської церкви, як апарату зміцнення визиску, збереження феодальних залишків, величезна до нинішніх днів. І в цьому велику ролю відіграв і відіграє граф-митрополит Андрій Шептицький, що ось 30 років незмінно обіймає митрополічу катедру в Львові.

З молодих років граф Андрій Шептицький готувався не хрестом, а списом, багнетом зміцнювати силу польського панства. Перед ним, графом, багатим магнатом, стелилася кар'єра війська, як і перед його братом нині кавалерійським генералом армії Пилсудського. Він був офіцер уланського полку. Аде зазедужав на шаркятину, яка залишила по собі запалення суглобів, і тоді граф-улан кидав дрюк і стає на шлях попередників, іде в командири чорної армії, готуваної єзуїтами. Граф Андрій іде в ченці, поїи, а з 1900 року стає митрополитом Львівським.

Це були часи, коли затиснуто в лещатах нечуваного визиску, селянство Західньої України починало прокидатися до свідомої боротьби, потім бурляв вибух, що старію організації, старими шляхами, старими кадрами уже нікому неслиа утримувати маси в покорі. Він став на шлях використання нових моментів, висуваних самим життям, готування інших кадрів, що могли б краще підходити до селянства. Граф-митрополит іде своїх невичерпних багатств почав давати милостиню на, так звану, національну справу, беручи участь в культурницькому русі, давши кошти на національний музей, урядивши бібліотеку, даючи

крихти з свого графського столу літераторам, митцям, студентству. Далі граф-митрополит організував духовні школи, що в них добирав найздібніших учнів із початкових шкіл, давав їм кваліфіковане вишколення і повертав на села. Від цієї своєї агентури він вимагав не лише відбувати церковні треби, а широку організаційно-виховну роботу серед людности. Ці кадри, що він їх готував і для земель Східньої Галичини і для емігрантських українських колоній в Америці, за наставленнями Шептицького повинні керувати культурно-економічними процесами, підкорюючи їх тому, щоб, як писалося у посланих митрополита Шептицького, всіляко засипали клясову пропасть поміж бідним та багатим. Для цього кожен з агентів митрополита Шептицького повинен стати на чолі організованих споживчих товариств, кредитових товариств та інших сільських кооперативних закладів. Для цього він повинен навколо себе зібрати куркульську верхівку села і забезпечити вплив на кожній ділянці сільського життя. Хто не пристає на такі наставлення митрополитові, той, як говорився, в митрополіччя посланнях, "хай ліпше і священником не буде".

Спіраючись на цю свою агентуру, граф Шептицький, член верхньої палати австрійського парламенту, з року на рік зміцнював своє становище, позиції уніятської церкви, як дужої машини визискувати маси.

Ролія графа-митрополита була ще і в тім, щоб у потрібні моменти його голос був голо-оном арбітра в гострих сутичках поміж польським панством, поміж панівною верхівкою польською на землях Західньої України та українським національно-революційно-визвольним рухом. Ось у січні 1914 року національно-визвольний рух у Східній Галичині піднявся надзвичайно високо. Точилася боротьба навколо українського університету, навколо соймової реформи. Ця боротьба надзвичайно загострилася, мала вилитися в жорстокі сутички, — і ось тоді забирає слово граф-митрополит і з трибуни львівського союму крайового, як "руський митрополит" (сам так він сказав), помирив продажно верхівку української буржуазії з панівною камарілією польської шляхти. Ухвалено було за рішенням графа, що в складі крайового виділу буде 2 українці і 8 поляків.

Далі слід нагадати другий демонстративно отвертий виступ графа-митрополита в кардинальних питаннях українсько-польських взаємин 1923 року. Тоді в зв'язку з оформленням державами Антанті загарбання панською Польщею земель Східньої Галичини, широко розгорнулася боротьба проти цього акту. І ось 5 вересня 1925 року митрополит Шептицький виступив із пастирським посланням, де писав: "Власті піддаватися повинні християнини із страху, щоб, спротивляючись власті, не спротивлялись волі божій, бо хто протриває власті, бо йому величчю протриває".

За останні роки бурхливого життя на землях Західньої України, в зв'язку з щодалі поглибленою диференціацією, загостренням класових суперечностей, в зв'язку з консолідацією фашистських та соціал-фашистських сил у Східній Галичині, граф-митрополит Шептицький з його організаційно-матеріальною базою ще поширив свій вплив. Буржуазні та дрібнобуржуазні партії

від УНДО до радикалів, уседають з великим пієтетом ставляться до графа-митрополита, і вже жаден з них не пройде повз осідок Шептицького — "св. Юра", щоб не перекрестити лоба. Вся буржуазна та дрібнобуржуазна, не говоривши про клерикальну пресу, всіляко роздумувала та вихваляла графа-митрополита за його жертвенність, коли він уділяв копійки потерпілим від повоєнних 1927-28 р. (Роздавав голондним і холодним селянам християки і краватки — замітка коректора). Ввесь табір фашизму та соціал-фашизму славословив графові-митрополитові з нагоди 30-літнього ювілея на становищі львівського митрополита. Його цілий контрреволюційний табір висуває на чолу в широкій антирадянській кампанії, особливо після папського "хрестового походу".

За останній рік, рік величезного піднесення революційного руху на землях Західньої України, граф-митрополит, що, як він сам говорив, не подобляє отверто втручатись в політичні справи, вже втручається в них кілька разів. Відомі його переговори з Юзефським, що змістом їхнім було виторговувати певні данки від польського уряду, замість того граф-митрополит обіцяв піднести широкі маси західньо-українського села на готувану війну проти УСРР, проти Радянського Союзу загалом. Останніх днів граф-митрополит демонстративно-отверто виступив перед польським урядом з проханням подати милостиню українській буржуазії, прикортити зсволото польської окупаційної влади на землях Західньої України. Вимолюючи ці милостині для української буржуазії та куркульства, що дрякять і за свою експлуататорську шкіру, трясуться за свої маєтки та хутори, обіцяв граф-митрополит від цілого контрреволюційного західнього фронту якнайширшу допомогу польській дефензиві в боротьбі проти комунізму. Генерал Складковський, міністер внутрішніх справ, вислухав свого високопоставленого дефензивника, "начальствено" розпик за мале усердя в боротьбі проти революційних мас, і заявив, що нинішня чистка земель Західньої України через військові пости, розстріли та грабунок це лише початок. Граф-митрополит розумів це, як нове побільшення для себе завдання, і через урядовий "Експрес Поранни" від свого та від імені всієї української контрреволюції заявив цілковиту готовність далі ще ширше служити "пслусданню". Цю свою службу вони розуміють, звичайно, як нещадну боротьбу проти народних мас, проти революційного руху на землях Західньої України. У дефензивно-провакаторській роботі українського контрреволюційного табору завжди велике місце посідала та посідає уніятська церква та її шеф — князь цієї церкви — польський граф та львівський митрополит Андрій Шептицький.

У ФІНЛЯНДІ ЗАБОРОНЕНО ВСІ РОБІТНИЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ.

На передодні парламентарних виборів в Фінляндії видано новий терористичний розпорядок. На підставі цього розпорядку заборонено геть усі робітничі організації, професійні спілки, товариства допомоги політичним в'язням, спортивні, культурні, юнацькі і взагалі всі організації, що були в робітничих руках. Тепер робітники позбавлені всяких прав.